

DE CE SUNTEM SOCOTIȚI RESPONSABILII
PENTRU PĂCATE
PERSONALE, SOCIALE ȘI COMUNE ?

Prima Tipărire, 1996

Copyright © 1996 ținut de

“LET THERE BE LIGHT” MINISTRIES (rs)

PO BOX 328

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com

Toate drepturile sunt rezervate. Aveți permisiunea să retipăriți acest pamflet cu condiția ca să fie duplicată în întregime și fără nici o schimbare sau comentare.

Pentru pamflete adiționale, cât și pentru a primi o listă completă al altor materiale valabile, vă rog să scrieți la:

BOOKLETS
PO BOX 328
ROGUE RIVER, OR 97537
U.S.A.

DE CE SUNTEM SOCOTIȚI RESPONSABILI PENTRU PĂCATE PERSONALE, SOCIALE ȘI COMUNE?

Există o mare lipsă de înțelegere în ce privește responsabilitatea noastră pe care o avem în anumite lucruri—fie personală, socială, sau comună (în grup).

Noi putem fi socotiți responsabili pentru acțiunile noastre sau pentru lipsa acestora, pentru consimțământul nostru sau tăcerea noastră, în relația noastră cu alții sau datorită lipsei acesteia, și deasemenea pentru asocierea și unirea noastră cu alții.

În acest pamflet noi vom investiga din “Așa spune Domnul” și din “Este scris,” cece Dumnezeu încearcă să facă pe poporul Său să realizeze despre responsabilitatea lor pe care ei o au astăzi.

Responsabilitate Personală

Aceasta este o parte în care noi, ca individuali, suntem socotiți responsabili pentru păcatele și greșelile noastre făcute fără implicarea unei alte persoane.

Aceasta ne este descoperită cu claritate în Scripturi.

“Căci toți trebuie să ne înfațișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” 2 Corinteni 5:10.

“Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de Domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.” Apocalipsa 20:12-13. (Vezi deasemenea Daniel 7:10).

“Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. **Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.**” Eclesiastul 12:13-14. (Vezi deasemenea Apocalipsa 22:11-12; Matei 16:27, 22:11-17; Psalmii 9:7-8, 50:4; Țefania 1:12; Romani 2:6 și 9 și 12-16; Fapte 17:30-31; Marcu 13:34; 2 Corinteni 11:15).

Cu toate acestea, indiferent cât de clare sunt textele de mai sus, mulți vor să scape de responsabilitatea lor personală pentru încălcarea Legii lui Dumnezeu și pentru păcatele pe care le-au comis, printr-o varietate de scuze.

Unii își scuză păcatele lor prin a spune, “Acesta e felul în care sunt.” Alții exclamă, “Acesta e felul în care am fost crescut.” Iar alții spun, “Sunt sub atâta stress, împrejurări care mă încercă și m-au făcut să cedez!” Iar copiii folosesc această scuză, “diavolul m-a îndemnat s-o fac.” Iar lista ar putea să se lungească la indefinit. Însă NU există nici o scuză pentru păcatele noastre, pentru că păcatul e făcut cu consimțământul nostru!

“Nici un om nu poate să-și scuze trăirea în rebeliune împotriva lui Dumnezeu datorită circumstanțelor, educației sau temperamentului lui. **Păcatosul este astfel datorită alegerii sale deliberate.**” Signs of the Times, March 9, 1882 (vol. 1, p.290). (Vezi deasemenea October 14, 1880, June 16, 1890).

“Ispita cea mai puternică **nu este scuză pentru păcat.** Indiferent cât severă e presiunea adusă asupra ta, **păcatul este acțiunea ta proprie.** Scaunul dificultății este o inimă nereînnoită.” Adventist Home, p.331.

“**Nu este în puterea lui Satana să forteze pe cineva să păcătuiască. Păcatul este acțiunea individuală al păcatosului. Înainte ca păcatul să existe în inimă, trebuie să fie dat consimțământul voinței, și imediat ce este dat, păcatul este triumfător,** iar iadul (îngerii răi) se bucură. Însă nu există scuză pentru păcat, fie mare sau mic.” Signs of the Times, December 18, 1893 (vol. 3, p.85). (Vezi deasemenea Maranatha, p.82 și 225; Testimonies, vol.4, p.623; This Day With God, p.318; Manuscript Releases, vol.20, p.385-386).

Alții se scuză de responsabilitatea personală prin a pretinde cea mai mare minciună crezută că: “Hristos a păzit deja Legea lui Dumnezeu pentru mine, așadar eu nu trebuie să mă îngrijorez pentru păcătuirea mea continuă.” Cu toate acestea Dumnezeu ne spune clar:

“Vei auzi zicala ‘Doar crede.’ Satana a crezut și a tremurat. Noi trebuie să avem o credință care lucrează prin iubire și o inimă curată. Ideea că Hristos a făcut totul pentru noi predomină, și că putem merge înainte încălcând poruncile fără să fim făcuți responsabili. **Aceasta este cea mai mare înșelăciune pe care dușmanul a născocit-o.**” Selected Messages, book 3, p.153.

De fapt, orice pastor, lider al bisericii, sau persoană care a condus alții să creadă această mare înșelăciune—că ei pot nesocoti oricare parte a Legii lui Dumnezeu—sunt responsabili pentru toate păcatele făcute de oamenii care au crezut-o!

“Acea care cercetează Scripturile pentru a susține eroarea, dezonorează pe Dumnezeu foarte mult, iar în ziua judecății, ei **vor fi socoțiți responsabili pentru neascultarea acelor care prin sofistăriile lor au fost conduși să dezonoreze Legea divină.**” Review and Herald, August 13, 1959 (vol.6, p.526).

Noi alegem fie să urmăm calea diavolului, sau calea lui Dumnezeu. Nu există o altă alternativă, și nici o putere nu ne va forța să ascultăm de ele. Astfel, noi singuri suntem responsabili pentru alegerea noastră de a păcătui.

Noi nu suntem născuți păcătoși, ci suntem născuți cu tendința de a păcătui datorită unei naturi căzute pe care am primit-o de la Adam. Aceasta este exact aceeași natură pe care Isus a luat-o asupra Sa la naștere.

“Căci negreșit, El n-a luat natura îngerilor asupra Sa, ci **El a luat sămânța lui Avraam asupra Sa.** Prin urmare, **a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile...**” Evrei 2:16-17.

“Căci noi n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care **în toate lucrurile a fost ispițit ca și noi, dar fără păcat.**” Evrei 4:15.

“El a fost întotdeauna pur și nepângărit; cu toate acestea **El a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă.**” Review and Herald, December 15, 1896 (vol.3, p.421).

“A fost în planul lui Dumnezeu ca Hristos să **i-a asupra Sa forma și natura căzută a omului, pentru ca El să poată fi făcut perfect prin suferință, și ca El Însuși să îndure puterea crudă al ispitelor lui Satana, pentru ca El să poată înțelege cum să ajute pe aceia care sunt ispițiți.**” Spiritul Profetiei, vol.2, p.39. (Vezi deasemenea SDA Bible Commentary, vol.4, p.1147, vol.6, p.1074; Review and Herald, February 24, 1874, November 24, 1904).

Păcatul este alegerea noastră. Noi nu putem să vinovățim pe altcineva, și nici nu putem să ne scuzăm pentru alegerea noastră de a păcătui, pentru că nu există scuză pentru păcat! Chiar Satana însuși nu poate găsi nici o scuză pentru înființarea păcatului!

“Nu există scuză pentru păcat. Aceasta va fi condamnarea finală a lui Lucifer și al îngerilor lui ca atunci când Dumnezeu va întreba, ‘De ce ai făcut aceasta?’ Ei nu vor fi capabili să dea vreun motiv. Și când va veni ziua cea mare iar păcătoșii vor fi confrunțați cu păcatele lor, și sunt întrebați, ‘De ce ai păcatuit?’ Orice gura va fi oprită. Cel păcătos va fi fără nici un cuvânt înaintea lui Dumnezeu.” Review and Herald, September 24, 1901 (vol.4, p.337).

Noi ne alegem obiceiurile noastre păcătoase—ele nu ne sunt date la naștere. Noi le dezvoltăm prin alegerile pe care le facem în diferite situații. Iar noi fie Îl acceptăm pe Isus și încetăm a mai păcătui prin puterea și harul Său, fie Îl refuzăm pe Isus lipindu-ne de păcatele noastre. E fie unul sau celălalt, însă niciodată amândouă.

“Mântuitorul S-a rugat pentru ucenicii Lui, ‘Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul.’ Însă dacă primirea cunoștinței Bibliei nu face nici o schimbare în obiceiurile și practicile lui pentru a corespunde luminii adevărului, ce va fi atunci? Spiritul se războiește împotriva cărnii, și carnea împotriva spiritului; iar unul dinre acestea trebuie să biruiască. Dacă adevărul sfințește sufletul, păcatul este urât și ocolit, pentru că Hristos este acceptat ca un vizitator onorat. **Însă Hristos nu poate să împărtășească o inimă împărțită; păcatul și Isus niciodată nu sunt în părtășie.**” Testimonies to Ministers, p.160.

Așadar, păcatul este alegerea noastră, și nu există nici o scuză pe care s-o oferim. Însă prin Isus putem să biruim tot păcatul și astfel să scăpăm de responsabilitatea personală. (Pentru o înțelegere mai clară despre cum să biruim păcatul personal, vă rog să scrieți pentru pamfletul, ‘Voința—Puterea Ta de Alegere’ la adresa dată la începutul acestui pamflet).

În care alte lucruri suntem socoțiți responsabili în mod personal?

– Noi nu suntem socoțiți responsabili doar pentru cunoașterea adevărului pe care-l posedăm acuma, ci și pentru cunoștința pe care am neglijat-o și pe care am fi putut s-o fi avut (vezi Review and Herald, July 10, 1879, May 27, 1890, February 28, 1899; Temperancep.114; Testimonies, vol.5, p.280; 1888 Materials, p.1348).

“Aceia care au o oportunitate de a auzi adevărul, și totuși nu fac nici o efortare pentru a-l auzi sau înțelege, crezând că dacă nu-l aud, ei nu vor fi responsabili, aceștia vor fi judecați ca vinovați înaintea lui Dumnezeu ca și când l-ar fi auzit și refuzat. Nu există nici o scuză pentru aceia care aleg să meargă în eroare când ei au posibilitatea de a înțelege ce este adevărul...”

“Aceia care de bună voie se plasează unde ei nu vor avea o oportunitate de a auzi adevărul, vor fi socoțiți că și aceia care au auzit adevărul, și cu persistență i-au refuzat evidențele.” Review and Herald, April 25, 1893 (vol.3, p.42). (SDA Bible Commentary, vol.5, p.1145).

– Noi suntem socotiți responsabili pentru felul în care noi auzim sau citim Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Peter's Counsel to Parents, p.23).

– Noi suntem desemenea socotiți responsabili în a urma adevărul lui Dumnezeu **“arătând lumii ce este cu adevărat creștienătatea—ce înseamnă să ai un caracter și o viață asemenea lui Hristos”** Fundamentals of Christian Education, p.298-299.

– Dacă nu păzim Legea divină a lui Dumnezeu—în mod special Sabatul—noi suntem socotiți responsabili de Dumnezeu (vezi Review and Herald, May 6, 1875).

– Noi – în mod special păstorii – vom fi socotiți responsabili pentru ignoranță de bună voie și nesocotință al celor opt legi ale sănătății și naturii (vezi Temperance, p.169; Counsels on Health, p.205-206), și deasemenea pentru distrugerea pe care am adus-o trupurilor noastre (vezi Youth's Instructor, August 24, 1893, September 14, 1893).

– Noi suntem socotiți responsabili pentru a ne face datoria către Dumnezeu și aproapele nostru (vezi Youth's Instructor, June 21, 1894).

– Noi suntem socotiți responsabili pentru harul și cu ceace Dumnezeu ne-a încredințat, și talentele și darurile pe care El ni le-a dat (vezi Matei 25:14-30; Review and Herald, April 21, 1896, April 9, 1901; Youth's Instructor, June 8 & 15, 1893, August 5, 1897; Christ's Object Lessons, p.373; Publishing Ministry, p.233; SDA Bible Commentary, vol.5, p.1100; Signs of the Times, November 20, 1884).

“Noi suntem socotiți responsabili în mod individual pentru a nu împlini o iotă din abilitatea pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru a o face.” Review and Herald, April 24, 1883 (vol.1, p.351). (Christ's Object Lessons, p.362-363).

– Dacă ne așezăm în calea lucrării făcute pentru Dumnezeu, atunci noi suntem socotiți responsabili pentru ceace ar fi putut să fie făcut, cât și pentru “tot răul care a rezultat din aceasta” Manuscript Releases, vol.4, p.137 (vezi deasemenea General Conference Daily Bulletin, February 23, 1899).

– Noi suntem socotiți responsabili pentru timpul, puterea și datoriile nelijate și folosite în mod greșit (vezi Review and Herald, April 21, 1896).

– Noi nu suntem socotiți responsabili doar pentru facultățile minții care ne-au fost date, ci și pentru îmbunătățirea acestor facultăți!

“Noi trebuie să ne îmbunătățim facultățile, și noi vom fi socotiți responsabili pentru îmbunătățirea lor. Ele sunt o încredințare sfântă, și dacă nu le folosim în mod corect, dacă nu ne educăm pentru a ne încrede în Dumnezeu, să credem și să practicăm Cuvântul Său, **noi vom fi socotiți responsabili.**” Review and Herald, March 16, 1911 (vol.6, p.112). (Vezi deasemenea Youth's Instructor, January 11, 1894; Review and Herald, March 7, 1893, April 25, 1893; Testimonies, vol.4, p.468-469).

– Noi nu suntem socotiți responsabili doar pentru ceace am făcut, ci și pentru ceace am făcut.

“Noi nu suntem socotiți responsabili doar pentru ceace am făcut, ci și pentru ceace am lăsat nefăcut. Noi vom fi responsabili pentru caracterele noastre nedezvoltate, și pentru oportunitățile nefolosite.” Review and Herald, September 22, 1891 (vol.2, p.519). (SDA Bible Commentary, vol.7, p.987; That I May Know Him, p.93).

– Noi vom fi socotiți responsabili pentru binele pe care l-am fi putut face “Însă nu l-am făcut” pentru că am fost “neinteresati și indolenți în a câștiga o cunoaștere a voinței lui Dumnezeu” Review and Herald, May 1, 1883 (vezi deasemenea May 1, 1888; Youth's Instructor, December 21, 1893, January 2, 1896).

– Noi vom fi socotiți responsabili pentru folosirea banilor—incluzând zecimea—pentru orice altceva decât pentru ce au trebuit să fie puși deoparte (vezi Spalding and Magan Collection, p.178; Testimonies, vol.2, p.518, vol.9, p.246-250, vol.6, p.387). (Pentru mai mult studiu despre subiectul zecimii, vă rog sa scrieți pentru pamfletul, Subiectul Zecimii, la adresa dată la începutul acestui pamflet).

“Mânia lui Dumnezeu este aprinsă împotriva acelor care pretind să fie urmașii Lui, și care permit ca lucrătorii consacrați să sufere fără necesitățile vieții în timp ce sunt angajați într-o slujire activa. Aceștia care sunt egoiști vor fi chemați să dea socoteală, nu doar pentru folosirea greșită a banilor Domnului, ci și pentru depresiunea și durerea pe care a adus-o cursa lor asupra slujitorilor Lui credincioși.” Acts of the Apostles, p.340.

– Aceia care sunt binecuvântați cu bani și proprietate “sunt socotiți responsabili pentru a vedea și a ușura nevoile cauzei lui Dumnezeu” Review and Herald, December 10, 1901.

– Dacă vom permite ca dușmanul să ne înșele, Dumnezeu ne socotește responsabili “pentru a nu ne fi împlinit datoria cu credincioșie” Gospel Herald, April 1, 1905.

– Dacă predicăm minciuni și eroare în ce privește Cele trei Persoane ale Dumnezeirii, atunci noi suntem socotiți responsabili pentru “a dezonora pe Dumnezeu” Spalding and Magan Collection, p.332.

Însă responsabilitatea personală poate să se întindă în spatele limitării noastre în ce privește implicarea altora.

Responsabilitatea Socială

Responsabilitatea socială este când noi suntem socotiți responsabili pentru greșelile în care i-am implicat pe alții—fie direct sau indirect (vezi Signs of the Times, November 24, 1887).

Următoarele sunt câteva exemple despre această responsabilitate socială.

– Dacă noi nu împărtășim adevărurile pe care le cunoaștem cu alții, iar ei se vor pierde datorită acesteia, sângele lor este asupra umerilor noștri (vezi Acts of the Apostles, p.393-394; Review and Herald, August 23, 1908; Christian Service, p.196; Testimonies, vol.6, p.331-332, vol.9, p.86-87; Signs of the Times, August 14, 1901).

– Noi suntem socotiți responsabili pentru lucrarea medicală pe care am fi putut s-o facem pentru alții (vezi Testimonies, vol.7, p.62-63).

– Noi suntem socotiți responsabili pentru efectul pe care influența, cuvintele, acțiunile și impresiile noastre le-au avut asupra altora (vezi Patriarchs and Prophets, p.556; Medical Ministry, p.202-203; Signs of the Times, October 8, 1885).

“Noi suntem în mijlocul pericolelor ultimelor zile, iar în acest timp plin de răutate **fiecare este socotit responsabil de Duhul Sfânt pentru poziția sa personală înaintea bisericii și a lumii.**” 1888 Materials, p.453.

“Noi conducem alții fie în sus spre fericire și viață fără de moarte, sau spre durere și moarte veșnică. Și dacă prin faptele noastre noi întărim sau forțăm spre acționare puterile rele ale acelor din jurul nostru, **noi suntem părtași la păcatul lor.**” Conflict and Courage, p.201.

– Noi suntem socotiți responsabili pentru a nu renunța la noi înșine și sacrificând prin “a împărți celor în nevoie și suferință” binecuvântări și încurajare—încercând să ușurăm nevoile acelor care sunt vrednici și sa le facem bine.

“Darurile dăruite la întâmplare deseori sunt mai dăunătoare decât ajutoare. Deseori încurajează lenevia și distruge respectul de sine.” Manuscript Releases, vol.4, p.9-10.

– Noi suntem socotiți responsabili pentru exemplul nostru greșit, fie în mâncare, băutură, sau trăire (vezi Temperance, p.71-72).

– Păstorii sunt socotiți responsabili pentru starea morală și religioasă al turmei lor (vezi Patriarchs and Prophets, p.190 & 578).

– Pastorii vor fi “condamnați cu oamenii” dacă ei nu îi avertizează pe aceia care folosesc zecimea în mod greșit (vezi Counsels on Stewardship, p.86-87 & 106).

– Oricine se află în poziții de responsabilitate care aleg să urmeze calea lor, “**sunt socotiți responsabili pentru greșelile acelor care sunt conduși greșit de exemplul lor**”. Review and Herald, September 14, 1905.

– Părinții sunt socotiți responsabili pentru salvarea și sănătatea fizică, cât și pentru dăruirea corectă a lecțiilor copiilor lor (vezi Notebook Leaflets, p.78; Review and Herald, December 24, 1889, September 10, 1895, September 15, 1904; Signs of the Times, February 9, 1882, August 23, 1899; Testimonies, vol.4, p.138).

– Profesorii și directorii sunt socotiți responsabili pentru vorbirea prostească, glumă, vorbire josnică, și un spirit necontrolat căreia i se permite să existe și să afecteze tineretul (vezi E.G.White Biography, vol.4, p.310).

– Învățătorii sunt socotiți responsabili pentru copiii și tineretul care sunt în grija lor (vezi Counsels to Parents, Teachers, and Students, p.104).

– Dacă noi permitem ca un învățător necalificat să ne conducă copiii și tineretul, atunci noi suntem socotiți responsabili (vezi Manuscript Releases, vol.4, p.156-157).

– Dacă vedem un frate păcătuind și nu îi spunem nimica, atunci noi suntem părtași în păcatul său (vezi Leviticul 5:1, 19:17; Ezechiel 33:8-9; Signs of the Times, November 24, 1881), și deasemenea suntem părtași pentru orice rău care ar fi putut să fie cauzat datorită aceluia păcat.

“Acea care au puțin curaj să mustre răul, sau care prin indolență sau lipsă de interes nu fac nici un efort pentru a curăța familia sau biserica lui Dumnezeu, **sunt socotiți responsabili pentru răul care poate să rezulte datorită neglijării datoriei lor**. Noi suntem la fel de responsabili pentru relele pe care le-am fi putut corecta în alții prin a exercisa o autoritate părintească sau pastorală ca și când acele fapte ar fi fost ale noastre.” Patriarchs and Prophets, p.578 (vezi deasemenea Desire of Ages, p.441).

– Dacă încercăm să scuzăm păcatul pe care îl vedem în altul, atunci noi devenim părtași în vinovăția lor (vezi Signs of the Times, November 24, 1881).

– Dacă rămânem indiferenți și ignorăm păcatele pe care le vedem în altcineva, atunci suntem responsabili pentru aceste păcate!

“Dacă există rele în mijlocul poporului lui Dumnezeu, și dacă slujitorii lui Dumnezeu le trec cu indiferență, ei susțin și justifică pe păcătos, și **sunt la fel de vinovați, și vor primi cu siguranță din mânia lui Dumnezeu; iar ei vor fi socotiți responsabili pentru păcatele celui vinovat.**” Testimonies, vol.3, p.265-266.

– Dacă nu sunăm din trambiță un sunet corect de avertizare—incluzând darea de nume al anumitor oameni răi (vezi Manuscript Releases, vol.12, p.3-4; 2 Timotei 4:14-15; 1 Timotei 1:20; 2 Timotei 1:15, 2:17, 4:10)—atunci vom fi socotiți responsabili pentru fiecare suflet care va fi pierdut datorită necredințioșiei noastre (vezi Ezechiel 33:2-6; Youth’s Instructor, December 21, 1893; Testimonies to Ministers, p.405).

– Dacă permitem vreunui pastor care trăiește într-un păcat cunoscut și refuză să se pocăiască, să stea la amvonul bisericii și să vorbească sau să ne slujească, atunci devenim părtași la păcatul lui (vezi Pamphlet #28, p.17; Series A#1b, p.23).

– Dacă dăruim suport, bani și binecuvântări vreunei Misiuni sau pastor care trăiește într-un păcat cunoscut, sau care predică vreo doctrina falsă, atunci suntem vinovați de a suporta păcatul său și împărtășirea erorii sale, devenind părtaș la faptele lui rele, iar blestemul cerului este asupra noastră!

“Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți ‘Bun venit!’ Căci cine-i zice ‘Bun venit!’ **se face părtaș la faptele lui rele.**” 2 Ioan 9-11.

“Cei care predică adevărul însă care nu sunt sfințiți prin acesta vor avea urmări înfricoșătoare, și deasemenea pentru aceia care consimt să primească pe predicatorul nesfințit să le slujească în cuvânt sau doctrină.” Testimonies, vol.1, p.261-262.

– Dacă alegem să simpatizăm cu cei care sunt de partea greșită, mângâindu-i în greșelile lor în loc încercând să-i ajutăm să se pocăiască și să le părăsească, atunci suntem părtași cu ei în greșelile lor.

“Vor fi bărbați și femei care vor disprețui mustrarea și al căror simțăminte se vor ridica împotriva acesteia. Nu este plăcut să ni se spună greșelile noastre. Aproape în orice caz în care mustrarea este necesară, vor fi unii care vor trece cu vederea cu totul faptul că Spiritul Domnului a fost întristat și cauza Sa făcuta de rușine. Aceștia vor avea milă de aceia care merită mustrarea, pentru că simțăminte personale au fost rănite. Toată această simpatie nesfințită îi plasează pe cei care simpatizează unde se fac părtași la vinovăția celui muștrat. În nouă cazuri din zece dacă cel muștrat ar fi lăsat sub simțământul greșelii lui, acesta ar putea fi ajutat să le vadă și să se reformeze.” Testimonies, vol.3, p.359 (vezi deasemenea Testimonies, vol.1, p.212-213).

– Dacă acoperim vreun criminal de pedeapsa sa pentru crima sa— în mod special în caz de ucidere—când știm că este vinovat, atunci suntem părtași la păcatul lor (vezi SDA Bible Commentary, vol.2, p.999).

– Aceia care seamană dezacord, ceartă, suspiciune, neunire și critică între frați, vor avea sângele fiecărui suflet condus greșit de aceste impresii greșite și cuvinte nesfințite—incluzând chiar și acele suflete care au fost conduse greșit după moartea acelor care i-au condus astfel!

“Impresia greșită asupra mințiilor umane poate să rămână mult timp după moartea acelor care au făcut-o.” Review and Herald, April 27, 1897 (vol.3,p.460) (vezi deasemenea Mind, Character, and Personality, vol.2, p.399).

– Dacă susținem pe cineva care este lăudăros, mândru, sau lumesc, atunci suntem “socotiți responsabili de Dumnezeu pentru a-l confirma (întări) într-o iluzie periculoasă” Spalding and Magan Collection, p.333 (vezi deasemenea Testimonies, vol.2, p.181).

–Dacă laudăm pe cel necredincios și flatăm pe cel neconsacrat, noi devenim părtași la păcatul lor (vezi Testimonies, vol.3, p.88).

–Noi putem fi părtași în vinovăția altuia dacă luăm o poziție dură și nesfătuită împotriva lor (vezi Signs of the Times, March 21, 1893).

– Dacă suntem implicați în vreun fel în a face, a distribui, vinde, sau a conduce pe alții să bea lichior (sau băuturi alcoolice), atunci suntem responsabili pentru toate păcatele făcute de ei în timp ce au fost îmbătați! (Vezi Review and Herald, May 22, 1892; Temperance p.28-29, 40-41; Ministry of Healing, p.341).

– Dacă alegem să votăm pentru individuali, indiferent de care partidă, atunci vom fi responsabili pentru păcatele lor făcute când au fost în acea poziție (vezi Gospel Workers, p.391-396; Fundamentals of Christian Education, p.475-486).

– Dacă alegem să votăm pentru vreo legislație propusă, care va conduce pe alții să încalce legea lui Dumnezeu, și devine lege, atunci suntem responsabili pentru aceste păcate comise (vezi Temperance, p.255).

Dumnezeu avertizează poporul Său în mod simplu în ce privește responsabilitatea socială, prin a declara:

“Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă: **și să nu te faci părtaș păcatelor altora: pe tine însuți păzește-te curat.**” 1 Timotei 5:22.

Însă diferitele căi în care putem fi socotiți responsabili pentru păcat nu se limitează doar pentru păcate personale sau sociale. Noi putem fi socotiți responsabili desemenea pentru păcatele altora doar pentru că ne-am asociat sau unit cu ei!

Responsabilitate Comună

Aceasta este o parte al responsabilității în care mulți oameni par a fi în ignoranță, iar majoritatea sunt în mod inocent fără această cunoștință. Cu toate acestea, aceasta este una din cele ai importante pe care trebuie s-o înțelegem dacă dorim să ajungem în cer în cele din urmă!

Responsabilitatea comună se centrează în jurul unei persoane fiind socotit responsabil pentru păcatele altora datorită unirii lor împreună, ca membru, sau prin asociere cu grupuri ca: biserici, instituții, organizații, etc., sau pe scurt o organizație de orice fel. Astfel, orice persoană asociată sau în conexie în orice fel cu un grup, o biserică, instituție, sau organizație, sunt socotiți responsabili pentru păcatele comise în acea organizație la nivel comun. Chiar dacă o persoană n-a participat în mod personal în păcatul comis, cu toate acestea, acesta este responsabil împreună cu ceilalți din grupul lor datorită asocierii sau unirii lui cu această organizație.

Acest principiu adevărat este învățat cu claritate în Cuvântul lui Dumnezeu, văzându-l în două locuri principale—păcatele unui membru face întregul grup responsabil; iar păcatele conducerii face întregul trup organizat responsabil. Vom examina fiecare punct.

Păcatele Membrilor Face Întreaga Organizație Responsabilă în Mod Comun

Majoritatea dintre noi sunt familiari cu cazul lui Acan. Dumnezeu a spus poporului Său Israel ca ei să nu i-a nimica din lucrurile date spre nimicire din cetatea Ierihon, pentru că acestea trebuiau să fie consacrate Domnului.

Însă ce a făcut Acan cu porunca lui Dumnezeu? El nu a ascultat porunca lui Dumnezeu ci a lua niște lucruri pentru el însuși, și ascunzându-le sub cortul său, el a păcătuit. A fost el singur socotit responsabil pentru acest păcat? Nu, pentru că armatele lui Israel n-au putut să stea înaintea dușmanilor lui, și și-au întors spatele și au fugit din ‘naitea oamenilor lui din cetatea Ai.

Dumnezeu ne spune:

“Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan...a luat din lucrurile date spre nimicire. Și Domnul S-a aprins de mânie **împotriva copiilor lui Israel...**

“Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit, și le-au ascuns printre lucrurile lor. **De aceea copiii lui Israel nu pot să țină piept vrasmașilor lor; vor da dosul în fața vrasmașilor lor, căci sunt dați spre nimicire; Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.**” Iosua 7:1, 11-12.

Peste 36 de oameni au murit datorită păcatului lui Acan, cu toate că acești oameni nu au fost neascultători de Dumnezeu ei înșiși prin a lua din lucrurile interzise din Ierihon! Atunci de ce au murit? Pentru că Acan împreună cu aceștia au făcut parte din același grup. Cu toate că doar Acan a păcătuit, pentru că el a fost un membru al lui Israel, Dumnezeu a considerat întregul popor al lui Israel responsabil. Așadar, datorită păcatului unui singur om, întreaga biserică a fost socotită responsabilă și a suferit.

“Porunca lui Dumnezeu a fost nesocotită de unul dintre cei care au fost puși deoparte să execute judecățile Sale. Iar națiunea a fost socotită responsabilă pentru vinovăția încălcătorului...

“Păcatul lui Acan a adus dezastru asupra întregii națiuni. **Pentru păcatul unui om, dizgrația lui Dumnezeu se va odihni asupra întregii biserici până când păcatul este căutat și pus deoparte.**” Patriarchs and Prophets, p. 494 & 497 (vezi deasemenea Testimonies, vol 3, p 265, 269, 517, vol 4, p 491, vol 5, p 676; Manuscript Releases #449, p 1-2).

Însă mai rău decât atât, prezența lui Dumnezeu a fost retrasă de la întreaga națiune a lui Israel pentru că a fost păcat în mijlocul lor.

“...Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” Iosua 7:12.

Astfel, primul aspect al responsabilității comune este că păcatele membrilor, chiar al unei persoane, face ca toți membrii să fie responsabili. Însă ce se întâmplă cu păcatele liderilor—aceia care conduc și controlează grupul, biserica, instituția sau organizația. Se poate ca un sistem întreg să fie socotit responsabil pentru faptele păcătoase ale liderilor bisericii?

Păcatele Liderilor Face ca Întregul Sistem să fie Responsabil

Majoritatea dintre noi sunt familiari cu împrejurările înconjurătoare a lui Avraam și Sara—în mod special când Avraam a spus lui Faraon și împăratului Abimelec că Sara a fost doar sora lui. Însă a fost doar Faraon și împăratul Abimelec socotiți responsabili de Dumnezeu pentru a lua pe Sara ca soția lor? Nu.

“Dar Domnul a lovit cu mari urgii pe Faraon și casa lui...” Geneza 20:9.

Așadar, datorită acțiunilor greșite ale celui mai mare lider—împărat sau președinte—întreaga împărăție a fost socotită responsabilă. Însă nu este doar pentru păcatele celui mai mare lider că face ca întregul sistem să fie responsabil, ci și pentru păcatele altor lideri deasemenea.

Dumnezeu a poruncit lui Ieremia să meargă și să vorbească cu putere, cuvinte clare și tăioase poporului Său Israel. Liderii bisericii nu le-a plăcut această solie—în mod special despre biserica lor--câzând din grația și protecția lui Dumnezeu, devenind legați de Babilon, și sub controlul lui complet (vezi Ieremia 21:4-6, 27:2-6 & 12, 28:14, 32:3 & 28, 29:5-6 & 28, 37:9, 25:9-11).

Cu toate acestea liderii bisericii l-au adus pe Ieremia înaintea consiliului lor, iar aceasta este ceea ce au spus:

“Atunci preoții și prorocii au vorbit astfel căpeteniilor și întregului popor: ‘Omul acesta este vinovat de pedeapsa cu moartea...’” Ieremia 26:11.

Când Ieremia a auzit cuvintele lor, el le-a spus că poate să facă ce vrea cu el, însă ei trebuie să realizeze un principiu important mai întâi. Apoi el le spune tuturor acest principiu:

“Numai să știți că, dacă mă veți [liderii bisericii] omorâ, vă veți face vinovați de sânge nevinovat, voi, cetatea aceasta și locuitorii ei...” Ieremia 26:15.

Așadar, nu a fost doar liderii bisericii care ar fi fost responsabili pentru moartea lui Ieremia, ci sângele sau ar fi fost pus în contul cetății sau bisericii, și asupra tuturor locuitorilor sau membrilor ei! Astfel pentru faptele păcătoase ale liderilor, întregul sistem—și toți membrii—ar fi fost deasemenea responsabili.

Acest principiu uitat este arătat deasemenea în Noul Testament.

După Cincizecime, Petru a vorbit casei lui Israel care a fost adunat împreună din toate națiunile. Iar aceasta este ceea ce el le-a spus:

“Să știe bine dar toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, **pe care L-ați răstignit voi.**” Fapte 2:36.

Însă care au fost aceia care L-a răstignit pe Isus? Liderii cei mai mari ai bisericii iudaice în unire cu guvernul civil al Romei. Cu toate acestea Petru le-a spus că toți membrii bisericii iudaice au fost vinovați de crucificarea Domnului—chiar și aceia care nu L-au cunoscut pe Isus! Așadar, n-a fost doar liderii bisericii responsabili pentru păcatele făcute, ci și întreaga casă a lui Israel a fost responsabilă deasemenea. De ce? Pentru că ei au fost în legătură cu ei și membrii ai bisericii iudaice!

Astfel, întreaga biserică a fost socotită responsabilă și vinovată pentru păcatele liderilor bisericii. Iar acest principiu este arătat clar:

“**Păcatul unei națiuni și ruina unei națiuni a fost datorită liderilor religioși.**” Christ’s Object Lessons, p 305 (vezi deasemenea Desire of Ages, p. 738).

Astfel, păcatul și ruina unei națiuni întregi s-a datorat acțiunilor liderilor bisericii. Însă ce consecințe urmează pentru cei care sunt membrii al unei biserici cu lideri corupți?

“Ascultați lucrul acesta, preoți [sau pastori]! Ia aminte, casa lui Israel [sau un trup bisericesc]! Și pleacă urechea casa împăratului [Sau cea mai înaltă conducere]! Căci pe voi vă amenință judecata...

“Vor merge cu oile și cu boii lor să caute pe Domnul, dar nu-L vor găsi nicidecum: **căci S-a depărtat din mijlocul lor.** Au fost necredincioși Domnului, căci au născut copii din curvie...” Osea 5:1, 6-7.

Ce va face Dumnezeu cu păcatele bisericii? El Se va depărta de la întreaga biserică. Astfel, chiar și acei membri care biruiesc toate păcatele lor, și care cred doar în adevărul curat, sunt considerați “copii din curvie” lui Dumnezeu datorită legăturii lor cu acea biserică coruptă!

Însă nu aceasta este măsura cu care Dumnezeu tratează o biserică coruptă:

“Plangeți-vă, plangeți-vă împotriva mamei [biserice] voastre! Căci nu este nevasta Mea, și Eu nu sunt bărbatul ei! Să-și depărteze curviile dinaintea ei, și preacurviile dela țâțele ei!” Osea 2:2.

Care a fost păcatul bisericii alese din textul de mai sus? Adulterie sau curvie. Cum se poate ca o biserică aleasă a lui Dumnezeu să comită adulter?

Cum trebuie să fie biserica în ce privește relația ei cu Hristos? O mireasă credincioasă sau o soție. Însă dacă această soție alege să nu mai traiască pentru Hristos și doar pentru El, și se depărtează dela soțul ei, unindu-se cu un alt iubit sau cu mulți iubiți, ea comite adulter. Atunci ea nu mai este o mireasă credincioasă lui Hristos, ci a devenit o biserică prostituată. Vă rog să realizați că biserica însăși nu comite adulter, ci liderii bisericii care au ales să unească întreaga biserică într-o afacere de iubire adulteră cu alte biserici sau națiuni religioase.

Care este răspunsul lui Dumnezeu către o mireasă care o dată a fost credincioasă însă care a devenit o biserică desfrânată? Mai întâi El a chemat-o să vină afară din curvia ei. Însă pentru că ea a refuzat să se pocăiască, Dumnezeu a pus-o deoparte; El a dat-o la o parte; sau cu alte cuvinte El i-a dat un “certificat de divorț” (vezi Ieremia 3:6-8). El n-a mai fost soțul bisericii Lui alese, iar biserica n-a mai fost mireasa Sa! Iar toate acestea s-au întâmplat datorită faptelor păcătoase ale liderilor bisericii.

Însă ce se întâmplă cu membrii acestei biserici desfrânate? Și ei sunt puși deoparte împreună cu biserica mamă–ne mai fiind considerați copiii lui Dumnezeu? Dumnezeu ne spune clar:

“Nu voi mai avea milă de copiii ei [membrii ai bisericii], **căci sunt copiii din curvie**. Mama lor a curvit; cea care i-a născut s-a necinstit...” Osea 2:4-5.

Cu toate că conducerea a fost cea care a implicat biserica într-o afacere de desfrâu, toți membrii–copiii ai acestei mame necredincioase–sunt considerați vinovați de curvie deasemenea. **Astfel toți membrii bisericii nu mai sunt copiii lui Dumnezeu, ci sunt considerați de Dumnezeu ca fiind “copii din curvie” și “copii străini” datorită legăturii sau unirii lor cu mama biserică desfrânată!**

După cum aceste principii ale responsabilității comune sunt în efect și astăzi, pentru că Dumnezeu nu Se schimbă (vezi Iacov 1:17; Evrei 13:8), a comis biserica cu care noi ne asociem adulter?

Biserica Romano Catholică a fost o mamă desfrânată de multe secole (vezi Apocalipsa 17:1-6, 13:1-8; Daniel 7:7-25; Spirit of Prophecy, vol 4, p 232-233). Copiii Romei, sau fiicele ei–toate bisericile Protestante (Luterană, Baptistă, Metodistă, Penticostală, Presbiteriană, etc.)–sunt defranate deasemenea, pentru că au refuzat soliile primului și al doilea înger care au fost trimise de cer (vezi Apocalipsa 17:5, 13:14-17; Spirit of Prophecy, vol 4, p 231-232). Însă ce s-a întâmplat cu sora bisericilor Protestante–biserica Adventistă de ziua a Șaptea? A devenit și ea o desfrânată?

“Cine poate să spună cu sinceritate că aurul nostru a fost încercat în foc, că hainele noastre sunt nepătate de lume.

“L-am văzut pe Instructorul nostru arătând spre hainele celor așa numiți neprihăniți. Rupându-le jos El a arătat murdăria de dedesupt, apoi El mi-a spus, ‘**Nu poți vedea cum pretinzându-se și-au**

acoperit murdăria și putreziciunea caracterului? Cum a devenit cetatea credincioasă o desfrânată. Casa Tatălui Meu a fost făcută o casă de comerț, un loc de unde prezența divină și slava s-au depărtat.” Testimonies, vol 8, p 250.

Hristos Însuși a denunțat biserica Adventistă de ziua a Șaptea ca fiind o desfrânată! Atunci ce consecințe are pentru fiecare membru AZȘ? Dumnezeu ne-a spus deja foarte clar în Osea 2:4:

“Nu voi avea milă de copiii ei, **căci sunt copii din** curvie.”

Astfel dacă suntem membrii ale unei biserici desfrânate—Romano Catolică, oricare din bisericile Protestante, sau chiar biserica AZȘ—atunci suntem socotiți responsabili în mod comun pentru păcatele teribile ale bisericii noastre! Iar atâta timp cât rămânem în conexie cu biserica mamă care este desfrânată, Dumnezeu nu va avea îndurare pentru noi!

Dumnezeu privește asupra tuturor membrilor bisericilor desfrânate—fără să considere acele persoane cărora nu le pasă de păcatele și urâciunile bisericii, și care rămân în legătură cu ea (vezi Fapte 10:34)—ca și cum ar fi una, sau în pat cu o adulteră! Astfel, ei nu sunt copii ai lui Dumnezeu, ci sunt copii din curvie.

“Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum. Nu știți că cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci El a zis: ‘Cei doi se vor face un singur trup’.” 1 Corinteni 6:15-16.

Cuvântul grec “unit” înseamnă a te lipi sau a ține companie (Strong’s #2853). Pavel a spus poporului lui Dumnezeu că dacă ei sunt uniți sau asociați cu o desfrânată, ei sunt considerați a fi un singur trup cu ea--nu mai sunt două entități, ci una!

Dumnezeu ne spune deasemenea:

“**Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoțiți?”** Amos3:3.

Dacă suntem membrii al unei biserici desfrânate, atunci noi nu mai suntem două entități, ci suntem un singur trup cu acea biserică desfrânată. Noi nu putem să fim uniți ca membrii fără consimțământul nostru, sau fără acceptarea noastră de a rămâne membrii. Astfel, prin alegerea și dorința noastră pentru a continua de a rămâne membrii și pentru a fi uniți cu o biserică desfrânată, noi suntem socotiți responsabili în mod comun pentru desfrâu și nu mai suntem copii ai lui Dumnezeu.

Unii sunt în ignoranță de biserica lor care este desfrânată, sau în înțelegerea acestui principiu al responsabilității comune. Mulți au devenit membrii al bisericii lor corupte de la naștere, iar astfel n-au ales să facă aceasta de bunăvoie. Însă după ce ei au realizat acest lucru și totuși ei continuă să rămână membrii, atunci ei nu mai sunt în ignoranță și de aceea sunt socotiți vinovați pentru păcat comun.

Care va fi pedeapsa noastră dacă alegem să rămânem în legătură cu o biserică coruptă? Noi vom fi distruși împreună cu ea!

Nu doar Acan a fost distrus, însă tot ce a fost în legătură cu el—încluzând întreaga sa familie! Cu toate că familia sa n-a participat în furtul acelor lucruri totuși ei au pierit împreună cu el pentru că ei au făcut parte din același trup.

“Iosua și tot Israelul împreună cu el au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, mantaua, placa de aur, pe fiii și pe fiicele lui Acan, boii lui măgarii, oile, cortul lui și tot ce era al lui;...Și tot Israelul l-a ucit cu pietre. I-au ars în foc, i-au ucis cu pietre.” Iosua 7:24-25.

Dumnezeu ne spune cu claritate:

“Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, **dar cui îi place să se însoțească cu nebunii [aceia care s-au depărtat de Dumnezeu și înțelepciunea Sa] va fi distrus.**” Proverbe 13:20 (tradus din Engleză).

Astfel, dacă suntem găsiți a fi în compania bisericilor care s-au depărtat de Dumnezeu și înțelepciunea Sa vom fi distruși împreună cu ele.

Dumnezeu ne spune deasemenea ce se va întâmpla cu zidul, sau structura pe care poporul Său o zidește, și cărora temelia nu le este întemeiată pe Hristos:

“De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu: “În urgia Mea voi porni furtuna; în mânia Mea va veni o ploaie cu vifor; și vor cădea pietre de grindină ca să nimicească. Voi surpa zidul pe care l-ați tencuit cu ispos, îl voi doborî la pământ, și i se vor dezgoli temeliile; **se vor prăbuși și veți pieri în mijlocul dărâmturilor lui.** Și veți ști că Eu sunt Domnul...”

“S-a isprăvit cu prorocii lui Israel, care prorocesc asupra Ierusalimului, și au vedenii de pace asupra lui, când nu este pace, zice Domnul Dumnezeu.” Ezechiel 13:13-14 și 16.

Astfel, nu doar structura a căzut prin mânia lui Dumnezeu, ci și toți aceia care au rămas în ea. Și cine a fost această structură religioasă? Ierusalimul–biserica desfrânată!

Mulți oameni își asumă altfel și se îndoiesc că biserica Ierusalimului a devenit vreodată desfrânată, însă cu toate acestea Dumnezeu ne spune:

“Vai, cetatea aceea credincioasă (Ierusalimul–vezi primul verset), cum a ajuns o curvă! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, și acum e plină de ucigași!” Isaia 1:21.

“Prin depărtare de la Domnul și prin legătură cu păgânii **biserica Iudaică a devenit o desfrânată; iar Roma, corpându-se în aceeași manieră** prin a căuta suport de la puterile lumesti, **primește o condamnare asemănătoare.**” Great Controversy, p 382.

“După ce a vorbit despre sfârșitul lumii, Isus a venit înapoi la Ierusalim, cetatea care atunci stătea în mândrie și aroganță, spunând: ‘**Șed ca împărăteasă, ...și nu voi ști ce este tânguirea’ (vezi Apoc. 18:7).**” Selected Messages, book 3, p 417.

Astfel Ierusalimul a devenit o desfrânată al Babilonului asemenea bisericii Romano Catolice! Pe cine reprezintă Ierusalimul în mod spiritual astăzi? Orice biserică care a fost o dată aleasă de Dumnezeu, însă care se departează de El–devenind o desfrânată–incluzând biserica AZȘ (vezi Testimonies, vol 8, p 67-68).

Ce ne spune Dumnezeu că se va întâmpla cu Ierusalimul–sau toate bisericile desfrânate? Structura lor va cădea împreună cu el pentru că ei sunt socotiți responsabili în mod comun.

Așadar, cum vom putea să scapăm de a nu fi distruși împreună cu cei răi din mijlocul unei biserici desfrânate?

În Numeri capitolul 19, Dumnezeu spune poporului Său cum poate să scape de la distrugere.

În vechime poporul lui Dumnezeu a trebuit să fie purificați înainte ca să poată sluji și să lucreze pentru Dumnezeu. Însă dacă ar fi atins un trup mort ar fi devenit necurați și astfel nu ar fi fost admiși

pentru a lucra pentru Dumnezeu. Lucrătorul n-a trebuit să atingă sau să îmbrățișeze acel trup mort înainte de a fi devenit necurat; tot ce ar fi trebuit să se întâmple a fost doar o simplă atingere—chiar și prin atingerea marginii hainei lui—iar aceasta a fost destul să-l facă necurat. Cu toate acestea a fost doar o singură cale aleasă de Dumnezeu prin care această persoană ar fi putut să devină iarăși curat și capabil să poată lucra iarăși pentru Dumnezeu.

Dumnezeu a spus că acest slujitor necurat a trebuit să se separe de tabara lui Israel, și să fie curățat de două ori. Și oricare lucrător care ar fi refuzat să facă astfel, a fost dat afară din poporul lui Israel (vezi Numeri 19:12, 20).

Acest proces de curățire a avut nevoie de apă curată curgătoare amestecată cu cenușă de la sacrificiul unei vaci roșii care a fost arsă. Apoi o ramură a fost pusă în acest amestec și au stropit persoana necurată în două ocazii. După aceasta ei ar fi fost curăți și ar fi putut să lucreze iarăși pentru Dumnezeu—fiind acceptați de El (vezi Numeri 19:11-19). Însă dacă după ce ar fi fost curățați, acest slujitor al lui Dumnezeu ar fi venit iarăși în contact cu un trup mort, atunci ar fi fost iarăși necurat și ar fi trebuit să repete același proces de curățare.

Ce a semnat vaca roșie în mod spiritual? Pe Isus. Ce a reprezentat apa curată curgătoare? Duhul Sfânt. Ce reprezintă slujitorii lui Dumnezeu? Urmașii preținși ai lui Hristos. Atunci ce reprezintă trupul mort? Reprezintă ceva ce este mort spiritual (vezi SDA Bible Commentary, vol 4, p 1176), sau o biserică moartă spiritual—moartă în păcat, răutate, corupție și apostazie. Și ce ar reprezenta atingerea de acest trup mort sau biserică desfrântă? Această ar reprezenta orice ar aduce în conexie urmașii preținși ai lui Dumnezeu cu o biserică apostaziată—**incluzând a fii membrii!** Astfel numele noastre înregistrate în registrul unei biserici desfrântate ne face responsabili în mod comun și nepotriviți pentru a lucra pentru Dumnezeu.

Dumnezeu ne spune:

“Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare?” Preoții au răspuns: “Vor fi spurcate.” Atunci Hagai, luând iarăși cuvântul, a zis: **“Tot așa este și poporul acesta, tot așa este și neamul acesta înaintea Mea, zice Domnul, așa sunt toate lucrările mâinilor lor: ce-Mi aduc ei acolo ca jertfă, este spurcat!”** Hagai 2:13-14.

Astfel, oricine este în conexie cu o biserică coruptă —chiar prin atingerea sau unirea cea mai neînsemnată—va deveni necurat și nu va putea fi folosit de Dumnezeu în această condiție. Iar acești lucrători preținși ai lui Dumnezeu vor fi fără folos lucrării Sale, indiferent cât de mult timp și efort au depus prin a încerca să-L servească, până când vor urma singura cale pe care Dumnezeu le-a dat-o pentru a se curății.

Ce va implica acest proces de curățare? Aceiași cale pe care Dumnezeu a arătat-o în Numeri 19. Cel necurat este lucrătorul pentru Dumnezeu de astăzi care trebuie să meargă afară din tabără, să se separe complet din biserică sa coruptă, rupând toate legăturile—ca membru și orice altceva—din acel trup mort. Și doar după ce s-au separat complet din tabără vor fi curățați spiritual de cenușa în apă curată curgătoare cu isop—sau vor fi curățați de orice păcate personale (incluzând cele sociale) și cele comune [curățați de două ori] de acțiunea purificatoare a Duhului Sfânt [apă curată curgătoare] și prin sacrificiul lui Isus Hristos [cenușa de la vaca roșie].

După ce suntem curățați de păcatul comun și responsabilitatea acestuia, trebuie să mergem înapoi să ne unim cu acea biserică desfrântată, sau orice alt grup corupt? Nu, nu dacă vrem să fim iarăși lucrători pentru Dumnezeu și să fim acceptați de El.

Mulți oameni cred că ei trebuie să fie curățați doar de păcate personale, însă ei nu sunt conștienți –ca și cum ar fi orbi–că ei trebuie să fie curățați deasemenea de păcatele comune. Cu toate acestea Hristos a înțeles acest subiect foarte bine, iar El arată acest adevăr vital poporului Său.

“Au venit la Betsaida; au adus la Isus un orb, și L-au rugat să Se atingă de el. Isus a luat pe orb de mână, **și l-a scos afară din sat**; apoi i-a pus scuipat pe ochi, și i-a pus mâinile peste el, și l-a întrebat: ‘Vezi ceva?’ El s-a uitat, și a zis: ‘Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci.’

“Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă; și când s-a uitat, a fost tămăduit, și a văzut toate lucrurile deslușit. Atunci Isus l-a trimis acasă, și i-a zis: ‘**Să nu intri în sat...**’” Marcu 8:22-26.

Acest om orb nu a fost vindecat în sat, ci a trebuit să fie separat de acesta înainte ca să-l poată curăța de orbia sa. Câte curățări sau vindecări a avut nevoie acest om înainte ca să poată fi total curățat? De două ori! Iar înainte ca să poată fi curățat ce a trebuit să facă cu ochii săi? El a trebuit să se uite. După ce el a fost curățat total, Hristos i-s poruncit să nu se întoarcă înapoi în sat de unde a fost separat. Aceasta este aceiași cale pe care Dumnezeu a ales-o pentru poporul Său s-o urmeze astăzi în ce privește unirea ca membrii, sau asocierea cu o biserică coruptă a Babilonului.

Același adevăr se poate vedea în experiența lui Avraam și Sara.

Avraam și Sara au trăit în Urul din Haldea, sau Babilon, care a fost o națiune coruptă, idolatră, și religioasă. Și ce a poruncit Dumnezeu lui Avraam și Sara să facă?

“Domnul zisese lui Avram: **‘Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.’**” Geneza 12:1.

Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să se separe fizic de acea națiune religioasă coruptă și deasemenea de toți aceia care au refuzat să renunțe la păcatele lor și să-și părăsească națiunea lor coruptă–chiar dacă aceștia ar fi fost parte din familia lor.

Ce a făcut Avraam? L-a pus pe Dumnezeu l-a întrebare că de ce trebuie să plece? Nu. A urmat el înclinația și gândirea sa umană și limitată gândindu-se că poate să stea în acea națiune coruptă pentru a aduce o reformă în ea prin exemplul său neprihănit și prin a muștra păcatele oamenilor din acea națiune? Nu. A întârziat el să asculte, așteptând după poporul său apostaziat să-i spună să plece sau să-l dea afară, iar astfel el ar fi ascultat de Dumnezeu? Nu. Fără nici o întrebare el a ascultat de Dumnezeu, și “a plecat fără să știe unde va merge” (vezi Evrei 11:8). Iar astfel Avraam a trebuit să exercite credință în Dumnezeu și să se încreadă în El și călăuzirea Sa după ce a făcut primul pas în ascultare.

“Când Dumnezeu a poruncit lui Avraam să-și părăsească țara și prietenii, el ar fi putut să raționeze și să pună la întrebare scopurile lui Dumnezeu în aceasta. Însă el a arătat că a avut încredere deplină că Dumnezeu îl conducea...El a plecat la porunca lui Dumnezeu. Aceasta este o lecție pentru fiecare dintre noi. Când datoria se pare că ne conduce în direcție opusă înclinațiilor noastre, noi trebuie să avem credință în Dumnezeu.” Manuscript Releases, vol 10, p 118 (Manuscript #19, March 13, 1886).

A primit Avraam din binecuvântarea legământului atâta timp cât el a locuit în Urul din Haldea sau Babilon? Nu. El a trebuit să asculte mai întâi de porunca lui Isus de a se separa–rupând toate

conecțiile cu Babilonul—înainte că el să poată primi binecuvântarea legământului. Tot ce a avut Avraam a fost promisiunea favorii lui Dumnezeu. Însă această promisiune a fost bazată asupra condiției ascultării sale.

“Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca sol al Său pentru a comunica lumii lumina Sa. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la el nu printr-o prezentare strălucitoare al unei vieți cu salariu, cu aprecieri mărețe sau onoruri lumești. ‘Ieși din țara ta, rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara în care ți-o voi arăta,’ acesta a fost mesajul divin către Avraam. Patriarhul a ascultat, și ‘a plecat fără să știe unde va merge,’ ca purtător de lumină pentru Dumnezeu, pentru a păstra viu numele Său pe pământ. El și-a părăsit țara, casa, nemurile, și toate asocierile plăcute legate de viața sa de mai înainte, pentru a deveni un călător și străin....

“**Înainte ca Dumnezeu să-l poată folosi, Avraam a trebuit să fie separat** de asocierile sale de mai înainte, pentru ca să nu fie controlat de influența umană, sau să nu se încreadă în ajutorul uman. **Acum când el s-a legat de Dumnezeu**, el a trebuit să locuiască printre străini. Caracterul său a trebuit să fie deosebit, diferindu-se de întreaga lume. El n-a putut nici măcar să explice această acțiune pentru a fi înțeles de prietenii lui deoarece ei au fost idolatrii. Lucrurile spirituale trebuiesc înțelese în mod spiritual; de aceea motivele și acțiunile sale au fost de neînțeles pentru rudele și prietenii lui.

“Ascultarea fără întrebări a lui Avraam a fost una dintre cea mai uimitoare instanță de credință și încredere în Dumnezeu care poate fi găsită în Scrierile Sfinte. Doar cu o promisiune dezgolită că urmașii lui vor poseda Canaanul, fără nici o evidență, **el a urmat călăuzirea lui Dumnezeu, pe deplin și cu o sinceritate care s-a lăsat condusă de condițiile date, și încrezător că Domnul Își va împlini cuvântul cu credincioșie.** Patriarhul a mers oriunde Dumnezeu i-a arătat datoria; el a mers prin pustie fără teama; el a mers printre națiuni idolatre cu un singur gând: ‘Dumnezeu a vorbit; iar eu voi ascultă vocea Sa; El mă va calauzi, El mă va proteja.’

“Mesagerii lui Dumnezeu de astăzi au nevoie de o asemenea credință și încredere ca a lui Avraam. **Însă mulți pe care Dumnezeu ar putea să-i folosească nu vor merge înainte, auzind și ascultând de Vocea care e mai presus de toate celelalte.** Legătura dintre neamuri și prieteni, asocierile și obiceiurile vechi, adeseori au o așa mare influență asupra slujitorilor lui Dumnezeu încât El nu le poate da decât puțină instrucțiune și cunoștință despre scopurile Sale; și deseori după o vreme **El îi pune deoparte și alege alții**, pe care El îi încearcă și îi testează în același fel. Domnul ar face mult mai mult pentru slujitorii Lui dacă ei ar fi cu totul consacrați Lui, considerând lucrarea Sa mai presus de orice legătură dintre neamuri și orice alte asocieri pământești.” Testimonies, vol 4, p 523-524.

Când a devenit Avraam purtător de lumină și capabil să lucreze pentru Dumnezeu? După ce s-a separat; însemnând că el n-a putut să fie purtător de lumină și să lucreze pentru Dumnezeu atâta timp cât a fost în Babilon! Dumnezeu a vrut ca Avraam să fie purtător de lumină și lucrător, însă Avraam a trebuit să fie testat mai întâi pentru a vedea dacă va asculta de Dumnezeu mai presus de simțămintele lui sau oricine altcineva.

A putut Dumnezeu să-l folosească pe Avraam atâta timp cât el a făcut parte din Babilon—acea națiune religioasă coruptă de care el a aparținut? Nu. “Înainte ca Dumnezeu să-l poată folosi el a trebuit să fie separat” de orice influență corupătoare. Când el a plecat, a putut el să depindă de vreun om sau o influență umană pentru a-l conduce pe calea cea dreaptă? Nu. El a trebuit să depindă doar de Dumnezeu. Avraam a ales de bunăvoie să se separe în ascultare de voința lui Dumnezeu, și doar după ce s-a separat de orice conecție de împărăția Babilonului care a fost a lui Satana, el s-a legat de Dumnezeu!

S-a reîntors Avraam vreodată înapoi la acea națiune coruptă pe care o părăsise? S-a reîntors el la Urul din Haldea? Nicidecum. A trebuit să existe **un zid de separare între el și ceilalți babilonieni**; el a trebuit să fie un străin, caracterul său a trebuit să fie deosebit—diferindu-se de al tuturor. (Pentru mai mult studiu, vă rog să scrieți pentru a cere pamfletul Să fie Lumină: Istoria Biblică al Separării—Prima și a Două parte, la adresa dată la începutul acestui pamflet).

De fapt, chiar Sara n-a putut să rămână însărcinată—în ordine pentru a produce un copil în imaginea lui Dumnezeu--până când n-a fost separată complet de Babilon și asocierile lui coruptoare. La fel este cu poporul pretins a lui Dumnezeu și lucrătorii Lui de astăzi! Nici unul din poporul pretins a lui Dumnezeu sau slujitorii Lui nu vor putea să rămână în legătură cu El sau să fie folosiți de El dacă ei stau în legătură cu împărăția desfrânată a lui Satana al Babilonului.

E imposibil ca o persoană să poată fi curățată complet de orice pată sau mânjitură al păcatului în timp ce ei rămân în legătură și uniți cu o biserică apostaziată care trăiește în desfrâu! Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a arătat poporului Său de ce trebuie să gasească eliberare de păcate personale și comune afară din biserică coruptă, și doar aceia care îl iubesc pe Dumnezeu suprem Îi va urma voința pe calea îngustă și dreaptă a separării.

Aceia care refuză să se separe de orice biserică desfrânată al Babilonului, vor rămâne orbi, și vor suferi din mânia lui Dumnezeu împreună cu biserică lor. Însă Dumnezeu nu vrea că nimeni să sufere din mânia Sa, și de aceea El continuă pentru a le aduce adevărul mai aproape de ei și a-l clarifica.

Însă unii s-ar putea să se întrebe, Ce se va întâmpla cu toți oamenii buni și neprihăniți din biserică? Cu siguranță Dumnezeu nu va distruge pe cel neprihănit împreună cu cei răi doar pentru că ei sunt membrii ai unei biserici desfrânate care e destinată distrugerii?

“Fiul omului, întoarce-ți fața spre Ierusalim, și vorbește împotriva locurilor sfinte, procește împotriva țării lui Israel! ‘Așa vorbește Domnul: Iată, am necaz pe tine, Îmi voi trage sabia din teacă și voi nimici cu desăvârșire din mijlocul tău pe cel neprihănit și pe cel rău.’” Ezechiel 21:1-3.

Ce se va întâmpla cu oamenii buni și neprihăniți dacă vor rămâne în mijlocul celor răi și al unei biserici corupte! Ei vor fi distruși împreună cu cei răi în acea biserică coruptă!

De ce? De ce vor fi cei neprihăniți distruși împreună cu cei răi în biserică coruptă? Pentru că oamenii buni și neprihăniți au refuzat să se separe de grupul celor răi și să se deconecteze de o biserică destinată distrugerii! Dumnezeu întărește acest adevăr deasemenea.

Majoritatea sunt familiari cu istoria rebeliunii lui Core Datan și Abiram. Acești trei oameni împreună cu alți 250 de lideri ai bisericii, s-au decis să se rebelieze împotriva lui Dumnezeu și al solului Său, și au căutat să conducă întreaga biserică să-i urmeze în rebeliunea lor.

Dumnezeu a spus lui Moise și lui Aron să se separe din mijlocul congregațiunii pentru ca să poată să distrugă pe toți ceilalți împreună cu liderii lor rebelioși. Moise și Aron s-au rugat lui Dumnezeu pentru ei ca să nu facă astfel spunând :

“Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit, și să Te mânii împotriva întregii adunări?” Numeri 16:22.

Care este răspunsul la această întrebare? DA! Se numește “Responsabilitate Comună.” Cu toate acestea Dumnezeu nostru milos și îndurător a dat o șansă de scăpare pentru a evita să die distruși împreună cu liderii rebelioși ai bisericii. El a spus lui Moise și lui Aron în versetul 24:

“Vorbește adunării, și spune-i: ‘dați-vă la o parte din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram!’”

De fapt Dumnezeu a fost mâniat cu întreaga adunare—incluzând cei neprihăniți. Însă cu îndurare le-a dat o șansă de scăpare—doar o singură cale pentru tot poporul Său, pe care s-o urmeze în ordine pentru a scăpa de la distrugere. Iar această cale a lui Dumnezeu a fost calea separării. Toți urmașii lui Dumnezeu a trebuit să rupă orice legătură de cei răi și să se separe de ei complet.

Moise ne spune în versetul 26:

“A vorbit adunării, și s zis: ‘Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi, și **nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți o dată cu pedepsirea lor pentru păcatele lor.**’”

Așadar, dacă vreun membru ar fi refuzat să se separe de cei rebelioși și dacă ar fi rămas lângă corturile lor sau atingând ceva din lucrurile lor, ei ar fi fost socotiți responsabili pentru păcatele acestor lideri răi, și ar fi fost distruși împreună cu ei.

“**Întreaga adunare a împărțit în vinovăția lor [Core, Datan și Abiram]**, pentru că toți într-o măsură mai mare sau mai mică au simpatizat cu ei.” Patriarchs and Prophets, p 401.

“Adunarea deasemenea a fost în pericol mare de a fi distrusă în păcatele lor [grupul lui Core] de mânia lui Dumnezeu, **pentru că ei au fost părtași la crimele oamenilor cu care au simpatizat și cu care au fost asociați.**” Testimonies, vol 3, p 354.

Deoarece ei au fost cu adevărat socotiți responsabili în mod comun și în pericol să fie distruși de mânia lui Dumnezeu împreună cu cei rebelioși, ce au făcut mulți din adunare?

“Ei s-au depărtat din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram. Datan și Abiram au ieșit afară, și au stătut la ușa corturilor lor, **cu nevestele, copiii și pruncii lor.**” Numeri 16:27.

Ce s-a întâmplat cu fiecare membru care a decis fie să se separe sau fie să rămână cu grupul rebelios și corturile lor? Aceia care au rămas în conexie cu ei au fost distruși—incluzând pe aceia care niciodată n-a spus măcar vreun cuvânt fie pentru sau împotriva rebeliunii! Soțiile și copiii au fost menționați ca stând doar în corturile celor rebelioși însă ei au suferit aceiași distrugere. De ce? Pentru că au fost socotiți responsabili în mod comun pentru păcatele acestor oameni răi fiindcă nu s-au separat de corturile lor!

Însă ce s-a întâmplat cu copiii lui Core? Și ei au fost distruși împreună cu el și familiile lui Datan și Abiram? Nu.

“Fiii lui Core n-au murit.” Numeri 26:11.

De ce n-au murit copiii lui Core împreună cu tatăl lor și acel grup rebelios? Pentru că acești oameni neprihăniți au ales să facă voia lui Dumnezeu și s-au separat—refuzând să fie în vreun fel legați de cei rebelioși. Și cu toate că le-a fost greu să se separe de cei iubiți ai lor, totuși ei au iubit pe Dumnezeu mai mult decât orice altă rudenie pământească. Familia lui Core au rupt orice legătură cu frații rebelioși și s-au separat complet de grupul rebelios. Ei au refuzat să fie responsabili în mod comun și să fie părtași la păcatele lor, iar Dumnezeu i-a păzit pe acești oameni neprihăniți de la distrugere!

Dumnezeu a întemeiat acest adevăr foarte clar în experiența lui Lot.

Lot, împreună cu familia sa apropiată au fost singurii oameni neprihăniți rămași în cetățile pline de răutate ale Sodomei și Gomorei. Dumnezeu i-a arătat lui Lot că va trebui să rupă orice legătură cu acei oameni și că va trebui să se separe complet de cetate. Însă de ce? De ce n-au putut să traiască în continuare în acea cetate răutăciosă trăind o viață neprihănită?

“...îngerii au stăruit de Lot, zicând: ‘Școală-te, ia-ți nevasta și cele două fete care se află aici, **ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății**...Scapă-ți viața, să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc în Câmpie; scapă la munte, ca să nu pieri.’” Geneza 19:15, 17.

Cu toate că Lot și familia sa au fost neprihăniți, Dumnezeu le-a spus prin solia îngerului că ei trebuie să se separe din acel lor răutăcios, altfel ar fi fost socotiți responsabili pentru păcatele lui și ar fi fost distrus împreună cu cei răi! Neprihănirea lor n-ar fi putut să-i scape de la distrugere dacă ar fi rămas acolo și nu s-ar fi separat! Cu toate acestea Lot a ales să întârzie în a asculta să se separe până la ultimul moment posibil. Iar ca rezultat al acesteia, soția lui Lot și-a pierdut viața!

“Dacă Lot nu ar fi manifestat șovăire în a asculta de vocea îngerului și avertizarea lui, și dacă ar fi fugit cu stăruință spre munți fără un cuvânt de implorare sau părere de rău, soția lui ar fi scăpat cu viață. Influența exemplului său ar fi scăpat-o de la păcatele care i-a sigilat destinul. **Însă șovăirea și întârzierea lui au cauzat ca ea să nesocotească avertizarea divină.**” Patriarchs and Prophets, p 161.

___Pentru ce s-a rugat Lot? El s-a rugat ca să nu fie separat complet de legăturile cu alte cetăți, ci să i se permită să se ducă într-o altă cetate mai mică care nu a fost atât de rea ca Sodoma, unde să se transfere ca membru, după cum s-ar spune în zilele noastre.

Lot a crezut că această cetate mică Ţoar n-a putut să fie atât de coruptă ca Sodoma—cu toate că a fost legată de Sodoma și Gomora în aceeași câmpie (vezi Geneza 19:18-20). Ce s-a întâmplat cu Ţoar? A fost distrusă deasemenea pentru că a fost unită cu Sodoma și Gomora. Iar datorită acestei legături cu cetățile Sodoma și Gomora, și această cetate a fost coruptă! (Vezi Patriarchs and Prophets, p 167; Geneza 19:30).

Lot n-a putut accepta ca cel neprihănit să fie distrus cu cel rău. În loc să se încreadă în Dumnezeu relizând că El a știut ce să facă, și că El n-ar fi cerut ceva de la ei pentru a-i împiedica de la salvare, Lot a ales să nu asculte porunca lui Dumnezeu, și astfel și-a pierdut soția.

Mulți își dau seama astăzi că, conducerea bisericii lor—sau inima bisericii lor—nu urmează voința lui Dumnezeu și că devine din ce în ce mai mult tot mai coruptă. Cu toate acestea, ei cred, asemenea lui Lot, că Dumnezeu nu va distruge pe cel neprihănit împreună cu cel rău, și că ei pot găsi o biserică mică undeva în acest sistem corupt unde nu vor fi afectați de corupția celorlalți. Și mulți se transferă ca membrii la o altă biserică mai mică, crezând că este destul de departe de conducerea bisericii apostaziate, și de aceea ei nu vor fi corupți de ea. Însă ei sunt în ignoranță de faptul că orice legătură, atingere sau unire cu cei corupți incluzând biserici particulare sau instituții, sunt în legătură cu acea organizație! Iar Dumnezeu ne spune aceasta:

“Inima lucrării se află în ___; iar după cum inima umană își aruncă sângele viu în toate părțile trupului, tot așa se întâmplă la conducerea acestui loc al bisericii noastre **afectand pe toți credincioșii**. Dacă trupul fizic este sănătos, sângele care este trimis în întregul organism este deasemenea sănătos; însă dacă această fântână este necurată, întregul organism devine bolnav de lichidul vital care este otrăvit. Tot așa este și cu noi. **Dacă inima lucrării devine coruptă, întreaga**

biserică în ramurile și interesele ei variate, împrăștiate de-a-lungul pământului, suferă în consecință.” Testimonies, vol 4, p 210.

Astfel, dacă conducerea bisericii a comis adulter și este coruptă, atunci orice instituție și biserică care este în conexiune cu aceasta este de asemenea coruptă. Lot a aflat că nu există o altă biserică fie cât de mică care să fie pură și la care putem merge pentru a ne transera ca membrii și unde să ne putem găsi liniștea, pentru că va fi distrusă datorită corupției și unirii cu ea.

Așadar, ce dorește Dumnezeu ca poporul Său să facă dacă ei se găsesc în legătură cu vreo parte al unei biserici care este poluată de păcat și răutate?

“Plecați, plecați, ieșiți de aici! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă cei ce purtați vasele Domnului!” Isaia 52:11 (trad. din Engleză).

“Sculați-vă și plecați, căci nu este odihna pentru voi; căci din pricina spurcăciunii, veți fi distruși, cu o durere distrugătoare.” Mica 2:10 (trad. din Engleză).

Dacă ne găsim ca făcând parte de o organizație impură și poluată de păcat și răutate, sau unei biserici desfrânate, atunci Dumnezeu poruncește poporului Său să se depărteze sau să se separe de aceasta. Iar această separare trebuie să fie completă în ordine pentru a rămâne puri: așa încât să nu atingem vreo biserică desfrânată. În ordine pentru a evita de a atinge o biserică desfrânată înseamnă a rupe orice conexiune cu aceasta, incluzând a ne rupe de ea ca membrii din registrul comunității, altfel vom rămâne necurați de această conexiune și vom fi distruși împreună cu ea. Noi nu putem să ne transferăm de la o biserică la alta în aceeași organizație care este poluată. Ci noi trebuie să rupem orice conexiune cu tot ceea ce este corupt în acea structură!

Mulți cred că a fi membrii într-o biserică desfrânată—sau în oricare altă structură—nu este nici o problemă; că nu contează pentru Dumnezeu dacă numele noastre sunt înregistrate undeva sau nu; că ceea ce contează este ca viețile noastre să fie în ordine cu Dumnezeu. Însă Dumnezeu spune poporului Său ceva diferit; că dacă sunt uniți cu o structură coruptă, fie o biserică, instituție, grup sau organizație—atunci ei sunt contaminați cu păcatele acelei structuri corupte. Iar ei nu pot să primească sigiliul lui Dumnezeu, și vor fi distruși!

Acest principiu adevărat—că registrarea numelor noastre în registrele unei structuri corupte ne oprește de a primi sigiliul lui Dumnezeu iar ca atare vom pierde viața veșnică, ne este arătat prin inspirație.

De asemenea dacă suntem membrii al unei Societăți Secrete ca Francmasoneria, atunci vom fi socotiți responsabili pentru păcatele ei și nu vom primi sigiliul lui Dumnezeu!

“Creștinii trebuie să rupă orice legătură care-i leagă de aceste ordini secrete care nu sunt sub controlul lui Dumnezeu. Ei nu pot fi loiali lui Dumnezeu și al acestor organizații. Dacă nu veți rupe conexiunea cu aceste societăți atunci vă veți asimila tot mai mult cu ele...

“Acea care stau sub steagul pătat cu sânge al Prințului Emanuel nu pot fi uniți cu Francmasonii sau cu orice altă societate secretă. **Sigiliul Viului Dumnezeu nu va fi pus asupra nimănui care menține o asemenea conexiune după ce lumina a strălucit în calea lui. Hristos nu este împărțit** ...Domnul ne spune, ‘Ieșiți afară din mijlocul lor, și fiti separați,...și nu atingeți ce este necurat, și vă voi primi, și vă voi fi Tată, iar voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.’” Selected Messages, book 2, p 132, 140.

Deasemenea ni s-a spus că este datoria noastră să ne scoatem numele de membrii din orice biserică care a refuzat adevărul lui Dumnezeu, altfel nu vom putea să fim asigurați de prima înviere—iar astfel nu vom avea asigurarea vieții veșnice!

“Fratele meu [lui Ellen White] a continuat să se răutățească (de boală) repede. Dacă a simțit un nor care să-l depărteze de Isus, el nu s-a odihnit până când n-a fost alungat, iar speranța l-a înveselit iarăși. Cu toți care l-au vizitat el a vorbit despre bunătatea lui Dumnezeu, și deseori își ridica degetul îndreptat în sus, în timp ce o lumină cerească s-a odihnit pe fața sa, și spunea, ‘Comoara mea este adunată acolo sus.’ A fost de mirare pentru toți ca viața sa de suferință a fost astfel prelungită. El a avut o hemorogie la plămâni și s-a crezut că va muri. **Apoi o datorie neîmplinită i s-a prezentat. El s-a unit iarăși cu biserica Metodistă.** El a fost excomunicat în 1843 cu ceilalți membrii ai familiei, datorită credinței sale. **El a spus că nu va putea să moară în pace până când numele său nu va fi scos din registrul bisericii,** și l-a rugat pe tatăl său să se ducă imediat și să facă aceasta.

“Dimineața următoare tatăl lui l-a vizitat pe pastor spunându-i de cererea fratelui meu. El a spus că îl va vizita, și apoi dacă aceasta va fi totuși dorința sa **ca să nu mai fie membru al bisericii lor,** cererea lui va fi împlinită. Chiar înainte ca pastorul să vină fratele meu a avut o altă hemorogie, și și-a șoptit teama că nu va trăi să-și împlinească datoria. Pastorul l-a vizitat, iar el și-a exprimat dorința imediat, și i-a spus că **el nu poate să moară în pace până când numele său nu vi fi scos din registrul bisericii;** că el n-ar fi trebuit să se unească cu ei iarăși dacă ar fi stat în lumină.

“Apoi el a vorbit despre credința sa, sperență și bunătatea lui Dumnezeu către el. Un zâmbet ceresc a fost pe înfățișarea sa, iar acele buze, câteva clipe înainte să fie pătate de sânge, s-au deschis să-L laude pe Dumnezeu pentru mântuirea Sa cea mare. După ce pastorul a părăsit camera el a spus parinților mei, ‘Acesta este un suflet triumfător; Niciodată n-am văzut un suflet atât de fericit mai înainte.’ **Curând după aceasta fratele meu a adormit în Isus, în speranța deplină să aibe parte la prima înviere.**” Spiritual Gifts, vol 2, p 163-164.

Tot ceea ce este scris prin inspirația lui Dumnezeu este scris pentru noi că să învățăm. Așadar, dacă vom permite ca numele noastre să rămână în registrele unei structuri corupte—în mod special într-o biserică desfrânată—atunci noi nu ne-am făcut datoria, noi totuși atingem ceea ce este necurat, iar noi nu putem să primim sigiliul lui Dumnezeu și vom fi pierduți!

Această pierdere nu este doar o pierdere al acestei vieți, ci ne exclude deasemenea de la viața veșnică! Așadar, această problemă de a fi membrii într-o biserică desfrânată este o problemă importantă—de care depinde viața—. **Viața noastră veșnică depinde dacă ne-am separat complet de orice legătură cu vreo biserică desfrânată de astăzi!**

Dumnezeu ne spune:

“Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, că să nu pieriți în nelegiuirea lui...” Ieremia 51:6 (Trad. din Engleză).

Dacă nu ieșim afară din Babilon biserica desfrânată, atunci noi vom fi nimiciți împreună cu ea și ne vom pierde sufletul, și orice șansă pentru viața veșnică! De ce? Pentru că n-am vrut să fim copiii lui Dumnezeu ci copii din curvie, și vom fi numărați cu Babilonul.

Cum putem scăpa să nu fim copiii unei desfrânate și să nu ne pierdem sufletul? Dumnezeu ne spune foarte clar:

“Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul

lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’

“Deaceia: Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” 2 Corinteni 6:14-18.

Când devenim fii și fiice a lui Dumnezeu ? Este înainte de a rupe orice legătură cu Satana și împărăția sa, sau după? **Doar DUPĂ!**

Atâta timp cât suntem în legătură cu împărăția Babilonului, noi suntem copii din curvie—nu copiii lui Dumnezeu. Însă după ce ne-am separat și am rupt orice conexiune, unire, asociere, sau legătură prin a deveni membrii cu vreo biserică desfrânată de care ne-am atins, atunci și numai atunci, Dumnezeu ne promite să ne primească și să fie Tatăl nostru, iar noi să devenim copiii Lui!

A fi membru al unei biserici te leagă prin atingere de o biserică desfrânată. Astfel nu sunteți un copil al lui Dumnezeu, El nu este Tatăl vostru, iar Cerul nu este Casa voastră. De ce? Pentru că sunteți părtași la păcatele unei biserici desfrânate—sunteți numărați cu Babilonul—**SUNTEȚI SOCOTIȚI RESPONSABILI ÎN MOD COMUN!**

Ultima solie de îndurare, sau marea strigare al îngerului al treilea, este ultima solie pe care această lume o va auzi. Dacă un om aude această solie prețioasă și persistă în a refuza s-o urmeze el va fi pierdut pentru veșnicie!

“Solia care este prezentată acum este ultima solie de îndurare pentru o lume căzută. Aceia care au privilegiul să audă această solie, și care persistă în a refuza să asculte avertizarea, **își aruncă ultima lor speranță de salvare. Nu va exista un alt timp de probare.**” Testimonies, vol 6, p 19.

Deoarece această solie e vital de importantă pentru a o urma și să nu o refuzăm, atunci ce este această solie?

“După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: “A căzut, a căzut Babilonul cel mare! [reprezentând orice biserică desfrânată—Roma, Protestantismul apostaziat și Adventismul] A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile [toate bisericile sau denominațiunile—vezi SDA Bible Commentary, vol 7, p 979] au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărății pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.” Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: **“Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!** Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” Apocalipsa 18:1-5.

Tatăl spune tuturor acelor care vrea să facă parte din poporul Său să iese afară din biserică desfrânată al Babilonului, altfel ei vor fi părtași la păcatele ei—fiind socotiți responsabili în mod comun—iar ei vor primi din plăgi—fiind părtași al pedepsei bisericii lor desfrânate.

Această separare și mesajul responsabilității comune se unește cu solia neprihănirii prin credință, după cum solia îngerului al doilea s-a unit cu primul (vezi Early Writings, p 277). Însă mulți oameni și pastori își centrează atenția doar pe prima parte al acestei solii al evangheliei. Ei se centrează pe biruință asupra tuturor păcatelor personale prin Hristos și neprihănirea Sa, sau slava Domnului, în timp ce ei ignorează cu totul ultima parte al evangheliei. Însă amândouă jumătățile trebuie să meargă împreună în ordine pentru a scăpa de contaminarea cu păcatul—fie personal, social sau comun!

Solia neprihănirii lui Hristos, sau prima jumătate al evangheliei, îndreptează sufletele însetate și înfometate spre Isus. Solia despre separarea completă de o structură coruptă, în mod special biserici desfrânate—fiind partea a doua a evangheliei—îi eliberează pe oameni de controlul înlănțuitor al oamenilor pentru a fi cu totul liberi în Isus! Solia neprihănirii lui Hristos separă sufletul de contaminarea păcatelor personale și sociale. Solia separării eliberează pe om de contaminarea păcatelor comune. Amândouă soliile implică separare; una de păcatele personale și sociale, iar cealaltă de păcatele comune. Când aceste jumătăți sunt unite într-o evanghelie întreagă, atunci veți avea sunetul marii strigări al îngerului al treilea!

Însă refuzând să ascultați una dintre solii aceasta înseamnă că nu puteți să fiți cu totul perfect și liber din păcat—fie personal, social sau comun. Astfel, niciodată nu veți fi capabili să reflectați în mod perfect caracterul neprihănit al lui Dumnezeu în curăție și fără pată de păcat! Așadar, dacă refuzati să ascultați indiferent care jumătate al evangheliei—sau solia adevărului prezent al marii strigări—atunci veți rămâne contaminați de păcat. Atunci veți fi vinovați de al refuza pe Isus prin a nu vă purta crucea prin separare de toate păcatele personale, sociale și comune. Iar astfel nu veți putea să primiți sigiliul lui Dumnezeu. Refuzați o parte al soliei—fie cea al neprihănirii lui Hristos, sau separarea de orice grupuri păcătoase și desfrânate—de toate bisericile sau structurile corupte—iar astfel nu veți primi sigiliul lui Dumnezeu!

“Îngerul [din Ezechiel 9] trebuie să pună un semn pe frunțile tuturor care **s-au separat de păcat și păcătoși**, iar îngerul distrugător va urma pentru a ucide atât pe cei tineri cât și pe cei bătrâni.” Testimonies, vol 5, p 505.

Chiar dacă ați asculta de solia neprihănirii lui Hristos, și veți birui toate păcatele personale, însă refuzând să vă separați de biserica voastră care este în desfrâu, cu toate acestea tot veți cădea de a vă perfecționa în neprihanire și fiind fără pată și păcat. Iar sigiliul lui Dumnezeu niciodată nu va fi pus asupra cuiva care este contaminat de păcat (vezi Testimonies, vol 5, p 212-216). Astfel veți fi socotiți corupți datorită unei unirii continue cu o biserică desfrânată prin a aparține acesteia ca membru!

Dumnezeu ne spune clar că dacă ne unim cu ceea ce este corupt, atunci și noi vom fi corupți, iar astfel nu vom mai fi curați și puri.

“**E imposibil să vă uniți cu cei corupți și să rămâneți totuși curați.** ‘Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial?’ **Dumnezeu și Hristos și oștirea cerească doresc ca omul să știe că dacă el se unește cu ceea ce este corupt, el va deveni corupt.**” Review and Herald, January 2, 1900 (vol 4, p 137).

Așadar, doar urmând sau predicând solia neprihănirii lui Hristos al îngerului al treilea, și neurmând solia separării al îngerului al treilea, îi va lăsa pe oameni contaminați de păcatul comun. Iar astfel ei vor pierde viața veșnică. Tot așa, dacă urmăm și predicăm doar solia separării fără ca să-i îndreptăm pe oameni spre Hristos și neprihănirea Sa, îi va lăsa pe oameni contaminați de păcatul personal și social. Și aceștia își vor pierde viața veșnică. **Amândouă soliile trebuie să fie ascultate pentru a împlini toată neprihănirea, și pentru a fi cu totul eliberat din pată și mănjitura păcatului prin Isus!**

Ceea ce oamenii au nevoie cu disperare astăzi este ÎNTREAGA EVANGHELIE—nu doar jumătate. Nu este doar predicând și crezând solia neprihănirii lui Hristos, și nu este doar predicând și crezând solia separării complete. Ci este o SOLIE ÎNTREAGĂ—solia marii strigări—care este adevărul prezent pentru astăzi.

“Adevărul pentru acest timp îmbrățișează întreaga evanghelie.” Testimonies, vol 6, p 291.

Astfel adevărul pentru acest timp—adevărul prezent—îmbrățișează “întreaga evanghelie,” nu doar jumătate. A predica “adevărul prezent” înseamnă a predica solia evangheliei complete al îngerului al treilea—și a predica solia neprihănirii lui Hristos și separarea. Noi nu trebuie să predicăm doar despre neprihănirea lui Hristos și biruința păcatului, ci și solia separării și scăpării de păcatul comun. Noi trebuie să îmbrățișăm întreaga solie al îngerului al treilea—neprihănirea lui Hristos și separare pentru Hristos! Iar dacă vom predica doar jumătate din solie, atunci noi nu predicăm adevărul prezent. (Pentru mai mult studiu despre acest subiect, vă rog să scrieți pentru pamfletul, Ultima Solie de Îndurare, la adresa dată în fața acestui pamflet).

Ceeace poporul lui Dumnezeu are nevoie cu disperare este această solie al adevărului prezent!

“Multe adevăruri prețioase se află în Cuvântul lui Dumnezeu, însă **ceeace turma are nevoie acuma este ‘adevărul prezent’**.” Early Writings, p 63.

Mulțimi sunt înfometate și chiar mor pentru că nu li se predică solia adevărului prezent al—marii strigări—în întregime!

“Domnul mi-a arătat că suflete prețioase sunt înfometate și mor datorită lipsei de adevărul prezent care sigilează, carnea (mâncare) la timpul potrivit; și că mesagerii iuți (rapizi) ar trebui să se grăbească în drumul lor, și să hranească turma cu adevărul prezent. Am auzit un înger spunând, ‘Grăbiți mesagerii iuți, grăbiți mesagerii iuți; pentru că cazul fiecărui suflet va fi hotărât, fie pentru viață, sau fie pentru moarte.’” Review and Herald, September 1, 1849 (vol 1, p 11).

Dacă alegem să rămânem în legătură cu păcate personale sau sociale, sau dacă alegem să rămânem membrii în legătură cu vreo structură coruptă—incluzând orice biserică desfrânată, fie Catolică, Protestantă, Penticostală, sau Adventistă—atunci noi nu putem să fim sigilați de Viul Dumnezeu și vom pierde viața veșnică! (Pentru mai mult studiu despre acest subiect, vă rog să scrieți pentru pamfletul, Controversă Asupra Capitolului 18 din Apocalipsa, la adresa dată în fața acestui pamflet).

Tatăl nostru Cel îndurător și iubitor nu vrea să vadă pe cineva distrus pentru că ei au refuzat să se separe de păcate personale, sociale sau comune. Cu toate acestea, El nu va forța pe nimeni să urmeze voința Sa și să părăsească o biserică desfrânată. Cu îndurare El oferă tuturor privilegiul și onoarea de a auzi ultima Sa solie de îndurare, iar apoi ne lasă pe noi să alegem—fie să rămânem responsabili de păcatele Babilonului care pot fi personale, sociale sau comune, sau fie mergând pe calea cea dreaptă și îngustă a separării, al renunțării de sine și neprinării.

Dumnezeu a dat poporului Său adevărat doar o cale care conduce spre Cer, iar această cale implică separare de toate bisericile desfrânate—ca membrii și orice altceva. Oricine, fie pastor sau laic, care predică diferit este un veghetor fals spunând cuvintele unui străin, iar ei nu lucrează pentru Dumnezeu! De ce? Pentru că ei încearcă să conducă pe oameni pe o altă cale decât pe cea care Dumnezeu ne-a arătat-o. Iar drumul lor fals nu conduce spre Cer!

Hristos ne spune clar pe care cale Își conduce poporul Său—L urmeze, și condițiile necesare pentru a le împlini ca să fim capabili să mergem pe cale:

“Adevărat, adevărat, vă spun că, cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar. Dar cine intră pe ușă, este păstorul oilor. Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui;

el își cheamă oile pe nume, **și le scoate afară din staul. După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după Ei au privit asupra ucenicilor lui el, pentru că îi cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.**” Ioan 10:1-5.

“Satana și îngerii lui au fost ocupați în a căuta să atragă la cât de mulți e posibil gândurile lor de la lumină [de la îngerul care “va lumina pământul cu slava sa”]. Grupul care a refuzat-o a fost lăsat în întuneric. Am văzut îngerul lui Dumnezeu privind cu un interes profund la poporul Său pretins, **pentru a nota caracterul pe care ei l-au dezvoltat o dată ce solia cerească le-a fost prezentată.** Și după cum foarte mulți care au pretins să-L iubească pe Isus s-au întors de la solia cerească cu batjocură, dispreț și ură, un înger cu un pergament în mână sa a notat scena rușinoasă. Întregul Cer a fost plin de indignare la faptul ca Isus să fie desconsiderat astfel de poporul Său pretins....

“Satana s-a bucurat de starea urmașilor pretinși ai lui Isus. El i-a adus în capcana sa. **El a condus pe majoritatea să părăsească calea dreaptă, iar ei au încercat să intre în Cer pe altă parte. Îngerii au văzut pe cei curați amestecați împreună cu păcătoșii, cei hipocriți și iubitori de lume în Sion. Ei au privit asupra ucenicilor lui Isus; însă cei corupți i-a afectat pe cei sfinți...**

“Am văzut pe Isus...poruncind îngerilor să-i conducă pe poporul Său afară dintre cei necurați, ca să nu fie mânjiți. Aceia care au fost ascultători soliei au stat liberi și uniți.”
Early Writings, p 245-250.

Condițiile vieții veșnice nu sunt grele de înțeles—separare de păcatele personale, sociale și comune în ordine pentru a fi cu totul liber și ascuns în Isus. Cu toate acestea mulți aleg să se rebelieze împotriva voinței lui Dumnezeu, în mod special în ce privește separarea totală de biserica lor desfrânată—retrăgându-se ca membrii și orice altceva—iar ei umblă pe o altă cale. Însă ce nebunie e să crezi că poți merge pe o altă cale decât pe cea care voința lui Dumnezeu a specificat-o, și totuși să crezi că ești pe drumul spre Ceruri! Cu toate acestea predicatori necredincioși conduc mulțimi de suflete credincioase în jos pe această cale largă a distrugerii.

“Condițiile pe care salvarea ne este asigurată sunt foarte simple și clare, așa încât omul doritor nu trebuie să greșească. **A neglija sau a refuza aceste condiții înseamnă a pierde orice speranță pentru salvare. Doar Dumnezeu este capabil să spună pe ce termeni omul căzut și rebelios poate fi salvat.** Ce nebunie este din partea oamenilor să își petreacă timpul prin a încerca să meargă pe o altă cale decât aceea care este atât de simplă și ușoară de înțeles încât și omul cel mai analfabet poate să i-a avantaj de proviziile ei. Teologi pretinși se par a găsi plăcere să facă din ceea ce este simplu, ceva misterios. Ei îmbracă învățăturile simple al Cuvântului lui Dumnezeu cu înțelegerile lor întunecoase, iar astfel aduc confuzie în mințile acelor care ascultă la doctrinele lor. **Lăsați ca Domnul să explice ceea ce El dorește ca păcătosul să facă pentru a moșteni viața veșnică.**” Signs of the Times, July 2, 1896 (vol 3, p 304) (vezi deasemenea April 1, 1880, July 31, 1884, May 12, 1890; This Day With God, p 155 & 266; Testimonies, vol 1, p 131).

Cu toate acestea există o parte frumoasă rezervată pentru responsabilitatea comună.

Dacă după ce ne-am separat de toate păcatele personale, sociale și comune, retrăgându-ne ca membrii și unirea noastră din bisericile desfrânate, iar astfel suntem primiți de Dumnezeu ca copii ai Săi—unindu-ne cu Hristos și devenind una cu El—ce se va întâmpla atunci? Noi devenim părtași și de Hristos și:

- Neprihănirea Sa (Review and Herald, March 21, 1893, June 23, 1896; Desire of Ages, p. 25).
- Harul Sau (Youth’s Instructor, September 28, 1899; Steps to Christ, p 78).

- Viața Sa (Testimonies, vol 4, p 354; Signs of the Times, March 10, 1887).
- Lucrarea Sa de slujire, răscumpărare și ridicare (Messages to Young People, p 47; Upward Look, p 305).
- Zelul Sau de a de a lucra cu renunțare de Sine pentru a ușura nevoile și greutatea omenirii (Mount of Blessing, p 12).
- Bucuria Sa (Mount of Blessing, p 12; Christ's Object Lessons, p 210).
- Umiliința Sa (Review and Herald, March 5, 1889; Signs of the Times, September 27, 1883).
- Sărăcia Sa (Review and Herald, July 4, 1912).
- Renunțarea Lui de Sine (Review and Herald, December 23, 1884).
- Crucea Sa (Gospel Herald, May 1, 1898).
- Suferințele Sale (Mount of Blessing, p 12; Review and Herald, September 16, 1890; Selected Messages, book 2, p 248).
- Slava Sa eternă (Mount of Blessing, p 12; Upward Look, p 305; Review and Herald, March 6, 1888).
- Puterea Sa glorioasă (Manuscript Releases, vol 7, p 130).
- Risipaii Sa (Review and Herald, December 26, 1882).
- Bogățiile Sale (Review and Herald, December 26, 1882, December 15, 1896).

Însă nu doar cele de mai sus; uniți cu Hristos noi devenim părtași deasemenea în:

- Natura Sa divină (Review and Herald, January 12, 1886, July 1, 1890; Signs of the Times, January 16, 1896).
- Îndurarea lui Dumnezeu (Review and Herald, September 22, 1896).
- Libertatea glorioasă de fi copiii lui Dumnezeu (Reflecting Christ, p 377; Amazing Grace, p 313; Education, p 151).
- Iubirea lui Dumnezeu (Review and Herald, September 22, 1896).
- Favoarea lui Dumnezeu (Selected Messages, book 1, p 326).
- Demnitatea și suferința lui Lui (Manuscript Releases, vol 18, p 80).
- Bucuria sfințirii (Steps to Christ, p 14; Lift Him Up, p 243).
- Puritatea și influențele Cerului (Southern Watchman, July 9, 1903).
- Pace cerească (Amazing Grace, p 320; In Heavenly Places, p 35).
- Puterea învierii Lui (Desire of Ages, p 209).
- Locuințele celor binecuvântați (Review and Herald, August 22, 1912).
- Și viața veșnică (Desire of Ages, p 25; Counsels on Stewardship, p 25; Review and Herald, March 9, 1905).

Toate acestea sunt date din abundență acelor care împlinesc condițiile de a se separa cu totul de păcate personale, sociale și comune, și care se leagă de Hristos! Iar toate acestea sunt posibile datorită lui Hristos!

“Păcatele lumii au fost puse asupra lui Hristos, și pentru acest motiv El a fost numărat împreună cu cei păcătoși. **El a purtat blestemul și a fost tratat ca un încălcător, în ordine ca cel pocăit să poată fi îmbrăcat cu neprihănirea Sa. El a fost condamnat pentru păcat în care El n-a avut nici o parte, pentru ca noi să putem fi justificați prin neprinănirea în care noi n-am avut nici o parte.** Hristos și-a manifestat iubirea pentru noi, și a devenit reprezentativul nostru pentru ca păcatul nostru să nu ne înecă spre pierzare.” Review and Herald, June 23, 1896 (vol 3, p. 369).

“Hristos a fost tratat după cum noi meritam, pentru ca noi să fim tratați cum El ar fi meritat. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, în care El n-a avut nici o parte, pentru ca noi să putem fi justificați prin neprihănirea Lui, în care noi n-am avut nici o parte. El a suferit moartea care a fost a noastră, pentru că noi să primim viața care a fost a Sa. ‘Prin rănilor Lui am fost tămăduiți.’” Desire of Ages, p 25 (vezi deasemenea Testimonies, vol 8, p 208-209).

Astfel este separarea de orice păcat și instituții corupte, incluzând retragerea numelor noastre din registrele bisericilor desfrânate, părăsind orice legătură cu împărăția lui Satana al Babilonului, fugind în brațele întinse cu iubire ale lui Isus care ne așteaptă—devenind părtaș al vieții Sale și moștenitori ai împărăției Sale neprihănite.

Așadar, prin a revizui tot ce am învățat din ceace ne spune Domnul, Dumnezeu ne spune că dacă nu ne separăm cu totul de păcatul personal, și social, și de orice biserică desfrânată și coruptă, atunci noi atingem ceace este necurat și astfel suntem părtași la păcatele ei. Dumnezeu ne va uita. El nu va avea îndurare pentru noi; și vom primi din cele 7 plăgi; vom fi nimiciți în fărâdeleaga bisericii desfrânate; și vom fi distruși pentru totdeauna în lacul de foc.

Însă dacă ascultăm de voia Domnului, și ne vom separa complet de păcatele personale, sociale și comune—incluzând retragerea numelor noastre de membrii din registrele bisericilor corupte indiferent cât de mult timp am fost membrii—și fiind credincioși lui Dumnezeu până la sfârșit, atunci nu vom fi părtași la păcatele ei, ci vom fi găsiți ascunși în Isus; Dumnezeu nu ne va uita, ci ne va scrie numele în cartea Sa de aducere aminte; Dumnezeu va avea îndurare pentru noi; vom fi protejați de cele 7 plăgi; și nu vom fi nimiciți ci vom avea viață veșnică—scăpând de lacul de foc! Noi vom fi părtași la tot ce este al Său și vom fi uniți cu Hristos pentru totdeauna!

Care este alegerea voastră? Veți asculta doar de jumătate de evanghelie—de mesajul neprihănirii lui Hristos—rămânând părtaș cu Satana la distrugerea veșnică împreună cu împărăția lui și al bisericilor desfrânate al Babilonului? Sau veți urma și veți asculta de întreaga evanghelie—separându-vă de toate păcatele personale, sociale și comune, iar astfel devenind părtaș cu Hristos și împărăția Sa veșnică a neprihănirii?

Fie ca să ne împlinim datoria înaintea lui Dumnezeu prin a studia pentru noi înșine, nepermițând nimănui—fie pastor, prezbiter, învățător sau soț-soție—să studieze pentru noi. Fie ca noi să testăm cu Isaia 8:20, orice doctrină pe care o auzim, pentru a fi capabili să vorbim pentru noi înșine, “Eu știu ceace cred și o pot dovedi prin Cuvântul inspirat a lui Dumnezeu.” Dacă nu studiem pentru noi înșine ca să știm ce credem iar astfel vom pierde viața veșnică, pe cine vom putea să învinovățim decât pe noi înșine?

“Căuta să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.” 2 Timotei 2:15.

“Dumnezeu ne-a dat darul prețios al rațiunii și intelectului, iar noi vom fi socotiți responsabili pentru greșelile noastre dacă nu ne vom folosi mintea în studiu serios al Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a înzestrat cu capacitatea de a înțelege ceace este acceptabil lui Lui. Ideile noastre omenești și voința noastră umană, nu trebuie să se întroneze, ci voința lui Dumnezeu trebuie să fie supremă.” Signs of the Times, February 26, 1894 (vol 3, p 101).

Fie ca Dumnezeu să ne ajute pe toți să ne realizăm responsabilitatea, iar apoi să alegem să urmăm doar voința Lui și singura cale pe care a fost dată să mergă cei răscumpeați ai Domnului—aceiași cale pe care Hristos Însuși a ales să mergă.

“De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pătimit dincolo de poartă. **Să ieșim dar afară din tabără la EL**, și să suferim ocară Lui.” Evrei 12:12-13.